

ת"פ 198/11/15 - מדינת ישראל נגד מ א

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 198-11-15 מדינת ישראל נ' א
בפני כבוד השופט בכיר חיים נחמיאס

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

מ א

הכרעת דין
נימוקים להכרעת דין

הנימוקים לזיכוי

היה זה בתאריך 19.7.2018, עת בתום שמיעת כל העדויות, אף סיכומיהם על פה של באי כוחם המלומדים של הצדדים, החלטתי וגם הודעתי, על זיכוי של הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן. כדי לא לגרום לנאשם לעינוי דין, הודעתי שהנימוקים יינתנו כמצוות החוק במועד מאוחר יותר. עתה בא אני לפרוע חובי זה.

למען הסדר הטוב יצוין כי הדיון הוקלט ותמלולו הגיע רק בתאריך 5.9.2018.

מפאת החגים, פגרת בתי המשפט והעדר קלדנית, התעכבה מלאכת כתיבת נימוקים אלו.

כתב האישום

הנאשם הואשם בכתב האישום במספר עבירות: קבלת דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); ניסיון לקבל דבר במרמה, עבירה לפי סעיף 415 רישא + סעיף 25 לחוק העונשין; פגיעה בפרטיות, עבירה לפי סעיף 5 בצירוף סעיפים 2(9) ו-11 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981.

למען הסדר הטוב ובשל חשיבות הדברים, אצטט כתב האישום ככתבו וכלשונו:

"עובדות:

1. הנאשם וא' (ס) א (להלן: "המתלונן") הם אחים.

2. בין הנאשם לבין המתלונן קיים סכסוך ממושך.

3. בתאריך 16.03.15 או בסמוך לכך הגיש הנאשם תלונה בגין עבירת איומים כנגד המתלון במשטרת שדרות (להלן: "תיק פלא 117302/15").
4. תיק פלא 117302/15 נסגר מחוסר ראיות על ידי תביעות מחוז דרום.
5. בתאריך 02.04.15 הגיש המתלון בקשה למתן צו הגנה כנגד הנאשם לבית משפט השלום באשקלון (ה"ט 3331-04-15) (להלן: "הבקשה לצו ההגנה").
6. בתאריך 07.04.15 בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, הנאשם התקשר למרפאת קופת חולים "כללית" בשדרות וביקש עם רופאו המטפל של המתלון, ד"ר שוידל. הנאשם הציג את עצמו כאחיו של המתלון.
7. הנאשם הציג בפני ד"ר שוידל מצג שווא לפיו המתלון "יורד מהפסים" כיון שאינו נוטל תרופות למחלת אפילפסיה ממנה הוא סובל, המתלון זקוק לבדיקה פסיכיאטרית אך לא ישתף פעולה ולא יבוא לבדיקה אצל רופא המשפחה, ושהוא מעוניין לקבל עבור המתלון הפניה לבדיקה פסיכיאטרית על מנת להביא אותו לבדיקה זו. הוא עצמו כלל לא פנה למתלון על מנת שיבוא איתו לרופא המשפחה לבדיקה כלשהי. וכשצו כלל כוונה להשתמש בהפניה שיקבל על מנת להפנות את המתלון לבדיקה פסיכיאטרית, אלא כדי להשתמש בהפניה שיקבל לצורך הסכסוכים המשפטיים והאחרים שקיימים בינו ובין המתלון. הנאשם אף הסתיר מהרופא את קיומו של הסכסוך בינו לבין המתלון.
8. באותו יום, ד"ר שוידל, על סמך מצג השווא שהנאשם הציג בפניו, הכין הפניה לרופא פסיכיאטרי עבור המתלון ובה ציין בין היתר כי המתלון סובל מבעיות נפש, לא מקבל טיפול תרופתי ולא מסכים לפנות לטיפול, ואף ציין אבחנה משוערת של הפרעה פסיכוטית. (להלן: "ההפניה"). כל זאת על מנת שהנאשם יקבל לידי את ההפניה ויפנה את המתלון לבדיקה פסיכיאטרית.
9. בסמוך לאחר מכן הנאשם קיבל לידי את ההפניה, אך לא פנה לשירותי בריאות הנפש, או למתלון, ולא השתמש בהפניה על מנת שתערך בדיקה פסיכיאטרית למתלון.
10. בתאריך 12.05.15 או בסמוך לכך, הגיש הנאשם הודעת ערר למשטרת ישראל עם העתק לראש שלוחת תביעות מחוז דרום, על סגירת תיק פלא 117302/15, ובה ביקש לבטל את ההחלטה לסגור את התיק ולפתוח אותו מחדש.
11. הנאשם, על מנת לתמוך בטענותיו בדבר מסוכנותו של המתלון, ובכוונה לקבל במרמה החלטה על פתיחת התיק מחדש במסגרת ערר, צירף להודעת הערר את ההפניה וטען בהסתמך על האמור בה, בין היתר, כי המתלון הוא חולה שלא נוטל תרופות מזה זמן רב.
12. במעשיו אלה הנאשם קיבל במרמה מרופא קופת חולים הפניה לבדיקה פסיכיאטרית של המתלון, גרם לרופא בכזב ליצור הפניה זו, פגע במזיד בפרטיותו של המתלון במסגרת הערר שהגיש, בכך שהשתמש בדיעה על ענייני הפרטיות של המתלון, ומסר אותם לאחרים שלא למטרה שלשמה נמסרה, פרסם דבר שהושג בדרך של פגיעה בפרטיות, ואף פרסם ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים ולבריאותו של המתלון, כשהוא יודע שידיעה זו הושגה על ידו במרמה. בנוסף ניסה לקבל במרמה החלטה על פתיחתו

מחדש של תיק חקירה שנסגר".

ישיבת המענה בתיק נקבעה ליום 3.3.2016, אך ביום 28.2.2016, לאור בקשת הסניגור לקבל, לעיין ולצלם את כל חומרי החקירה, הדין נדחה ליום 26.5.2016.

ביום 17.4.2016, הגיש הסניגור בקשה למתן צו להמצאת מסמכים בנוגע להליכים משמעתיים ו/או הליכי בירור בעניינו של עד התביעה, ד"ר שוידל. ב"כ המאשימה, בתגובתו מיום 5.5.2016, התנגד לבקשה, לטענתו אין רלוונטיות וקשר בין מעשיו של ד"ר שוידל לבין המעשים שיוחסו לנאשם בכתב האישום. כמו כן ביקש לקבוע דיון ולזמן נציג קופ"ח כללית לאור אופי הבקשה. משכך, קבעתי כי הדברים ישקלו בפתח הדיון שנקבע כאמור ליום 26.5.2016.

בפתח ישיבת המענה מיום 26.5.2016, ציין הסניגור כי טרם קיבל את מלוא חומר החקירה, אך כבר יכול לתת מענה בשלב זה. הסניגור העלה שתי טענות מקדמיות: האחת, שכתב האישום אינו מגלה עבירה והשנייה, לאכיפה בררנית. לטענת הסניגור, לנאשם מיוחסת בין היתר עבירה של קבלת דבר במרמה, בכך שקיבל במרמה הפנייה מאת ד"ר שוידל, שמטרתה היתה להפנות המתלון לבדיקה פסיכיאטרית (להלן: "ההפניה"/"המסמך"), כעולה מסעיף 7 לעבודות כתב האישום שם צוין כי הנאשם הציג מצג שווא לפיו המתלון "ירד מהפסים", שלא לוקח תרופות ושלא ישתף פעולה עם רופא המשפחה ומשכך מבקש הפנייה עבור המתלון לבדיקה פסיכיאטרית. טען הסניגור כי גם אם עובדות אלו נכונות, הרי שאין המדובר במצג שווא, שכן הנאשם תאר בפני הרופא מצב דברים שהוא הרגיש ואין המדובר בעובדות. יתרה מזו, טען הסניגור כי קודם לכן, הגיש הנאשם תלונה כנגד המתלון לאחר שהאחרון איים לרצוח אותו, בנוכחות אחרים. המשטרה, כך ציין הסניגור, הפנתה הנאשם (דנן) לבריאות הנפש אם הוא סבור כי המתלון (דנן) אינו בריא בנפשו וכך עשה, אלא שמבריאות הנפש ביקשו לקבל הפניה מרופא משפחה. לאור זאת, פנה הנאשם לרופא המשפחה המשותף לשני האחים (הנאשם והמתלון - ח.נ.). גם כעולה מסעיף 6 לעבודות כתב האישום, הציג עצמו הנאשם כאחיו של המתלון. מכאן, כך טען הסניגור, לא ברור לו מהו "מצג השווא", שכן ד"ר שוידל מכיר את המתלון שנים רבות ובאם רצה, יכול היה לזמנו לבדיקה בטרם נתן ההפניה. משכך, כך טען גם אין קבלת דבר במרמה, שכן מה בסופו של יום קיבל הנאשם?.

באשר לעבירה של ניסיון לקבל דבר במרמה, טען הסניגור שאיננו מבין מהו אותו ניסיון לקבל דבר במרמה, שכן ביקש הנאשם לפתוח התיק שנסגר בעניינו של המתלון מ"חוסר בראיות", לאחר שסבר שכן קיימות ראיות בדמות אותה הפניה שקיבל מד"ר שוידל.

באשר לעבירה של הפגיעה בפרטיות, טען הסניגור כי הצגת ההפניה בפני מותב שיפוטי, בבקשה למתן צו הגנה, לא עולה כדי עבירה, מה גם שחוסה היא תחת ההגנות שבסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע. טען הסניגור כי אין המדובר בחוות דעת פסיכיאטרית, אלא סך הכל בהפניה לצורך בדיקה, משחש הנאשם פחד עליו ועל בני משפחתו. עוד נטען בעניין זה, כי ב"כ המתלון, הוא אשר פנה לקופ"ח כללית וכך למעשה החל הפרסום המקומי של העניין. הוסיף הסניגור כי גם אשתו של הנאשם שהינה עובדת קופ"ח כללית, נחקרה בעניין ה"הפניה", אך החשד כנגדה הוסר ומשכך, ביקשה מהנאשם שלא יעשה שימוש בהפניה, למרות שהנאשם חפץ לקחת המתלון לבדיקה.

ציין ב"כ הנאשם, כי בחקירתו במשטרה, לא נחקר הנאשם על קבלת דבר במרמה, אלא רק על הפגיעה בפרטיות. משכך, דין לזכותו משלא ניתנה לו ההזדמנות להגן על עצמו, או לכל הפחות עניין זה צריך להילקח בחשבון לגבי המשקל שביהמ"ש ייתן להודעה, אף הפנה לפס"ד של ביהמ"ש המחוזי בתיק 23236-11-10, שם נטענה טענה דומה ובית המשפט זיכה הנאשם.

טענה המקדמית הנוספת אותה העלה ב"כ הנאשם, הינה הטענה ל"אכיפה בררנית". לטענתו, מרגע שנסגרה התלונה אותה הגיש כאמור הנאשם דן, כנגד המתלונן בגין איומים שהופנו כלפיו, הרי שמן הדין היה שלא להמשיך בהליכים כנגד הנאשם דן.

באשר לבקשה לפי סעיף 108, טען הסניגור כי הדברים שנאמרו בהליך הבירור המשמעותי שנעשה לד"ר שווידל חשובים הם להגנת הנאשם.

ב"כ המאשימה ביקשה להגיב חלקית על הטענות ולאפשר לה להשלים תגובתה בכתב.

באשר לטענה שכתב האישום אינו מגלה עבירה, טענה כי למקרא כתב האישום, כן ניתן לראות את המעשים שנעשו על ידי הנאשם כחלק מסכסוך משפחתי על רקע של ירושה. טענה שאם אדם קיבל הפניה לצורך מסוים ועושה בו שימוש לצורך אחר, תוך שהוא מציג מצג שווא, אזי וודאי עובר עבירה של קבלת דבר במרמה.

באשר לטענה של הגנת הפרטיות, ביקשה שהות לעיין בפסקי הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשם.

לעניין אחריותו של הרופא, טענה שאין היא קשורה למעשיו של הנאשם ולמטרה שלשמה ביצע את המעשים. טענה שאמנם המדובר ברשלנות חמורה של עד התביעה, ד"ר שווידל, אך הדבר כאמור לא פוגע או משליך לעניין מעשיו של הנאשם.

באשר לקבלת החומרים לפי סעיף 108, טענה שישנם צדדים שלישיים העלולים להיפגע ויש להם הזכות לבוא ולהשמיע את דעתם בנושא זה.

באשר לטענה לאכיפה בררנית, טענה ב"כ המאשימה כי הגשת תלונות קודמות אין בהן כדי להעלות או להוריד או להשליך על מעשיו של הנאשם. ביקשה לקבוע התיק להוכחות.

החלטתי (בעמ' 7-8 לפרוטוקול), מדברת בעד עצמה. קבעתי דיון ליום 14.7.2016, להשמעת החלטתי בעניין הטענות המקדמיות ולשמיעת הבקשה לפי סעיף 108. אף זימנתי את נציג קופ"ח הכללית להשמיע תגובתו בעניין זה.

ביום 5.7.2016, הוגשה בקשה דחייה מוסכמת והדין נדחה לתאריך 9.10.2016.

בפתח הדיון אותו היום, הודיעה ב"כ המאשימה, כי ד"ר שווידל אכן עבר הליך בירור בעקבות מקרה זה. עוד ציינה כי נציג מטעמה של קופ"ח כללית לא הגיע לדיון והיא הודיעה לד"ר שווידל על זכותו שלא להפליל עצמו.

משכך, החלטתי לשמוע את ד"ר שוידל, לעניין הבקשה לפי סעיף 108. לאחר שהוזהר, ביקש להציג בפני ביהמ"ש, לאור ההחלטה שניתנה בפרוטוקול הדיון האחרון, את המסמך **ת/1**, מסמך מאת ד"ר לב דינקין, מנהל מרפאת שדרות, שהוגש בהסכמת ב"כ הצדדים. עוד ציין ד"ר שוידל, כי את ההפניה לרופא הפסיכיאטר, עשה לבקשת האח (עמ' 11, שורה 4). עוד ציין "כי השיחה הטלפונית היתה בצעקה עם דאגה והרגשתי את המשפחה במצוקה ורציתי לעזור למשפחה כמה שיותר מהר" (עמ' 11, שורות 8-9).

ביום 8.11.2016, התקבלה תגובת המאשימה לטענות המקדמיות. באשר לטענה כי כתב האישום אינו מגלה עבירה, טענה כי ב"כ הנאשם לא הסביר איזה פגם קיים בניסוח כתב האישום. כן נטען כי ביהמ"ש אמור להכריע בשאלת הלך הרוח בו שרוי היה הנאשם הן מבחינת היסוד העובדתי והן מבחינת היסוד הנפשי של הנאשם, לאחר שזה יעלה לדוכן העדים.

באשר לטענה כי הנאשם עשה שימוש בהפניה הרפואית במסגרת הליך משפטי אזרחי - קיבלה ב"כ המאשימה את עמדת ב"כ הנאשם ולפיה השימוש הנ"ל חוסה תחת ההגנה שבסעיף 18(1) לחוק הגנת הפרטיות, המפנה לחוק איסור לשון הרע. יחד עם זאת, טענה כי השימוש במסמך הרפואי במסגרת הערר שהוגש למשטרת ישראל, נעשה שלא כדין, שכן הנאשם פעל, לשיטת המאשימה, שלא בתום לב והדבר יתברר בהליך המשפטי.

באשר לטענת האפליה - טענה ב"כ המאשימה כי המדובר בשני אירועים שונים, הגם שהסכימה כי המדובר בפרשייה אחת של סכסוך משפחתי מתמשך בין שני האחים, אף הפנתה בעניין זה לפסיקת ביהמ"ש העליון בתיק ע"פ 3215/07, בעניין הטענה לאכיפה בררנית והטענה להגנה מן הצדק.

באשר לטענת ב"כ הנאשם כי הנאשם כלל לא הוזהר ולא נחקר במשטרה בגין עבירת המרמה שיוחסה לו בכתב האישום - טענה כי המדובר בשאלה של "משקל" ההודיות. עוד ציינה כי החוקר אינו חייב להכתיר את הנתונים בכותרת משפטית משאין זה תחום התמחותו. לטענתה בחקירתו במשטרה, הוצגו בפני הנאשם כלל העובדות הרלוונטיות ויכול היה להתייחס אליהן. משכך אין לקבל טענה זו.

ב"כ הנאשם לא נח ולא שקט והגיש לביהמ"ש ביום 13.11.2016, את תגובתו לתגובת המאשימה לטענות המקדמיות.

טען כי גם לאחר תיקון כתב האישום על ידי המאשימה, עדיין עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה בכל הנוגע לעבירה של קבלת דבר במרמה, שכן "מצג השווא" שייחסה המאשימה לנאשם הינו תחושה סובייקטיבית של הנאשם, תחושה שהיו עדים לה גם אחרים ומשכך לא ניתן לייחס לו את עבירת המרמה, שכן ההפניה כוללת בחובה את תחושות הנאשם, שאיננו רופא ולא התיימר להיות כזה. זאת ועוד, טען הסניגור כי היה על ד"ר שוידל לבדוק המטופל בטרם הוצאת ההפניה ולכן האשם במקרה דנן מוטל על הרופא ולא על הנאשם. עוד נטען כי מטרת ההפניה הינה לבדוק ולברר את הנטען בה ולכן תהה הסניגור כיצד הנאשם גרם לרופא בכזב ליצור הפניה שכזו. זוהי למעשה הטענה לאותו פגם בכתב האישום, שכתב האישום איננו מפרט כיצד "גרם" הנאשם לרופא ליצור ההפניה כאמור. בנוגע לטענת המאשימה בסעיף 9, כי הנאשם לא עשה שימוש בהפניה זו, טען הסניגור כי ישנו הסבר לדבר והדברים יובאו במהלך עדות הנאשם בבית המשפט.

באשר לטענה כי הנאשם פגע בפרטיותו של המתלון בהציגו אותו כחולה נפש, מכאן טוען הסניגור שישנה סתירה פנימית בעובדות כתב האישום, שכן אם המתלון אינו חולה נפש, כיצד אם כן נפגעה פרטיותו ואם אכן הינו חולה נפש,

אזי לא היה כאן "מצג שווא" כשיטת המאשימה.

הוסיף הסניגור ותהה, איזה דבר קיבל הנאשם? האם הגשת כתב אישום כנגד המתלונן, באם הערר שהגיש יתקבל, נותנת לנאשם דבר כלשהו? הרי זה אינטרס ציבורי להגיש כתב אישום. גם כאן, טען הסניגור השאירה המאשימה את התיאור בעובדות כתב האישום בניסוח מעורפל. מה גם שהמאשימה טוענת כי הדברים נעשו בחוסר תום לב ומשכך יהיה עליה להוכיח טענה זו בהמשך.

שב וציין לגבי טענת האפליה, כי היה על המאשימה להגיש כתב אישום גם כנגד המתלונן. הוסיף ושאל הסניגור לאור פסק דינו של השופט ג'ובראן, עליו התבססה ב"כ המאשימה -מדוע אם כן לא הוגש כתב אישום גם כנגד ד"ר שווידל, שכן אף הוא, לאור שינוי נוסח כתב האישום, שותף היה לפגיעה בחיסיון שבין הרופא למטופל.

באשר לטענה לאי אזהרת החשוד, טען ב"כ הנאשם כי אמנם ב"כ המאשימה כתבה בסעיף 5 לתגובתה כי המדובר בשאלה של "משקל" בלבד, אך לטענתו, משעה שהתיק נסגר ונפתח מחדש ללא כל השלמת חקירה בנוגע לעבירה של קבלת דבר במרמה ובלי יכולת להתייחס לחשדות - אזי הדבר יורד לשורשו של כתב האישום.

בפתח הדיון מיום 2.2.2017, החלטתי כי המקום להכריע בטענות המקדמיות יהיה בשלב הכרעת הדין, בבוא העת, במידת הצורך כאשר ציינתי כי הדבר אינו גורע במאומה מזכות הסניגור לעלות טענותיו שוב בסיכומיו ולחקור את עדי התביעה בחקירה נגדית ככל שימצא לנכון בזיקה לטענות

אלו ואחרות.

אז, נתן הסניגור מענה ענייני לכל סעיף וסעיף בכתב האישום. ציין כי לנאשם אין טענת אליבי ואין טענה למשפט זוטא. התיק נקבע להוכחות לתאריכים: 7.9.2007, 14.9.2017 ו 28.9.2017, אלא שבשל אילוצי יומנו של בית המשפט, הצורך ליתן דחיפות ועדיפות לתיקי עצורים ולתיקי עבירות מין ובשל נפילתו למשכב של החתום מטה, ההוכחות החלו להישמע רק ביום 17.6.2018.

ע.ת. מס' 1, רפ"ק יוסף זליבנסקי, העיד כי הוא היה הממונה על תיק החקירה מתוקף תפקידו כקצין אח"מ בשדרות בשנת 2015, גם גבה את עדותו של הרופא וכן רשם מספר מזכרים בתיק החקירה.

בשלב זה ביקשה ב"כ המאשימה להגיש בהסכמה מכתב ששלח הנאשם בצירוף המסמך הרפואי לעד, המענה למכתב ומזכר שערך העד, שנתקבלו וסומנו בהתאמה 1/ת, 2/ת, 3/ת ו-4/ת.

בחקירתו הנגדית, אישר העד כי היה האחראי על כל החקירות בתחנה, כ 2000 תיקים בשנה.

לדבריו התיק נפתח לאחר הגשת תלונה על ידי המתלונן או לאחר שצרף הנאשם את ההפניה לערר שהגיש.

לדברי העד, העביר התיק לעיון תביעות לכיש משסבר שיש ראיות.

לדבריו, קיבל התלונה ביום 3.6.2015 וביום זה נגבתה העדות, בהמשך ציין כי ביום 7.6.15 גבו גם את עדויותיהם של ד"ר שווידל ובחורה בשם הדסה.

בהמשך, עמד על הנסיבות לסגירת תלונת הנאשם.

כאשר נשאל מדוע מילות האיום המופיעות בערר (ת/2) לא מופיעות בעימות, ציין שזו שאלה שיש להפנות לשוטר מוטי מלכה.

הסניגור ביקש להגיש דו"ח העימות וזה סומן נ/1 (א-ג).

בהמשך חקירתו הנגדית, ציין העד כי יתכן והשוטר שערך העימות לא הספיק לרשום הדברים.

ציין העד כי כאשר חקר את ד"ר שווידל, הבין כי הרופא שגה, כאשר הוציא מסמך לנאשם, שמתייחס לאחיו, ללא כל סמכות ובערמה. כלפיו. לדברי העד, הנאשם התקשר לרופא והציג את אחיו כחולה, פסיכיאטרי, והינו לטעמו זקוק לטיפול רפואי וכמי שאחראי עליו מבקש הוא גיליון תרופות, או מסמך רפואי אחר. הכל לדברי העד היה בטלפון, כאשר הרופא זיהה אותו בקולו.

משנשאל מהיכן שאב הדברים שעליהם העיד, שהנאשם התקשר כאחיו של הנאשם בערמה לד"ר שווידל, השיב העד, כי כך טען הרופא בעדותו.

ע"ת מס' 2 רס"ב עופר שמעוני. העיד, כי משמש כחוקר בתחנת שדרות והוא אשר חקר את הנאשם

ואף קיבל ממנו את הקלטת השיחה שבינו לבין הרופא.

ב"כ המאשימה ביקשה להגיש את 3 אמרות הנאשם (שנתקבלו וסומנו: ת/5, ת/6 ו-ת/7 וכן מזכרים שכתב העד (ת/8, ת/9, ת/10) ודיסק הקלטת (ת/11).

בהמשך חקירתו הראשית, טען העד כי הנאשם לא הפסיק לדבר, גם כשהסביר לו העד שהוא החוקר

ואמור לשאול את השאלות, אך הוא בשלו. טען כי הנאשם בסוף החקירה סירב לחתום על אמרותיו

כי טען שהעד לא רושם את כל מה שאומר.

בחקירתו הנגדית, אישר העד כי ראה את תלונת המתלון בטרם חקר הנאשם, אף אישר כי היתה פנייה מצד גורם כלשהו על כך שחדרו לפרטיות של המתלון, אך לא ידע מי הגורם ובאיזו דרך נעשתה הפנייה (עמ' 33, שורה 14).

בהמשך, אישר העד את נוסח האזהרה שהזהיר הנאשם: "מודיעך כי הינך חשוד ב-פגיעה בפרטיות בכך שניגשת לקופ"ח ולקחת מסמכים רפואיים השייכים לאחייך א' ס א" וטען כי הסביר לנאשם שהעבירה היא בכך שהוא נכנס לרופא וסיפר לו איזה שהוא סיפור בשביל להוציא ממנו מסמך רפואי של אחיו על מנת להשתמש בו לצרכיו האישיים.

משנשאל מדוע זו עבירה של פגיעה בפרטיות לקחת מסמכים רפואיים של אחיו? השיב העד כי הנאשם הלך לרופא, שם

סיפר סיפור שונה מהמציאות על מנת שהרופא יוציא לו מסמך רפואי. הוא עשה את זה בעורמה. הוא אמר לו שהוא אחיו, הוא הסתיר את זה שיש לו הליך משפטי עם אחיו ושצריך את זה בשביל זה, אלא אמר שדואג לאחיו.

משנשאל אם העבירה של פגיעה בפרטיות מיוחסת לנאשם כי הלך לד"ר שווידל בעורמה כדי לקחת מסמך לצורך דיונים משפטיים, השיב בחיוב.

משנשאל אם מבין שזו לא עבירה של פגיעה בפרטיות, טען העד שאם קצין החקירה החליט שצריך לחקור על זה, זה מה שהוא עושה (עמ' 34, שורה 18).

משנשאל האם בירר אם מדובר בכלל בעבירה או לא? השיב העד כי הנאשם לקח את המסמכים והשתמש בהם לצורך דיונים משפטיים.

הסניגור לא נח ולא שקט, המשיך ושאל העד האם מודע הוא לכך שלקחת מסמכים איננה פגיעה בפרטיות ואיננה עבירה פלילית ועל זה למעשה חקר את הנאשם, על כך השיב העד כי הם נמצאים בכל זאת פה (עמ' 34, שורה 26).

בהמשך ציין העד, כי הנאשם קיבל את כל זכויותיו ואף נשאל אם ניגש לרופא, לד"ר שווידל וסיפר לו לגבי המשפט ואף נשאל על ידי העד אם הוא מבין שהוא חדר לפרטיות של אחיו בכך שפנה לרופא ושאל שאלות אישיות על הטיפולים שהוא מקבל. לכן יש פה לדעתו פגיעה בפרטיות.

בהמשך, אישר העד כי הנאשם ציין בפניו כי הוא דאג לאחיו, אך כששאל אותו אם מסר המסמך לבריאות הנפש, השיב הנאשם כי לא זוכר זאת.

בהמשך, נשאל העד מדוע לא נרשם מה שהנאשם רצה לומר? השיב העד כי: "שאני שואל שאלה והוא מספר על השכנות שלו אז זה לא קשור לחקירה ואז עצרתי והפסקתי", אך טען כי אפשר לנאשם בסוף החקירה להוסיף דברים.

בהמשך, אישר העד כי אם אדם דואג לאחיו כי מתנהג מוזר והולך לבריאות הנפש ואמרו לו צריך הפניה מרופא משפחה זה לא פגיעה בפרטיות (עמ' 35, שורות 25-27). עוד אישר, כי הבין מהמסמך הרפואי שהמתלון סובל מאפילפסיה ולפי המשפחה לא מסכים ללכת לרופא או לקבל תרופה ואין המדובר בחוות דעת המציינת שהמתלון הינו חולה פסיכיאטרי.

בהמשך, אישר העד כי הנאשם מסר לו את ההקלטה בינו לבין הרופא והעד ערך תמלול (ת/10).

משנשאל מדוע השמיט את המילה "עושים"? השיב העד כי לא השמיטה במכוון.

משנשאל מדוע לא חקר את הרופא על פגיעה בחיסיון, שכן לאור הנשמע בקלטת הרופא הוא זה שהציע לתת את ההפניה? השיב העד, כי הנאשם לא גילה לרופא שמעשה האלימות של האח כוון כלפיו ולכן היה זה בגדר מצג שווא.

הסניגור המשיך ושאל מדוע הרופא לא נחקר לפחות על רשלנותו, שכן לא בדק את המטופל שלו ונתן לנאשם חומר רפואי של אחיו, על כך השיב, שזו שאלה שצריכה להיות מופנית לקצין החקירות (עמ' 37, שורה 10).

ע"ת מס' 3, ד"ר שווידל יבגני, העיד כי באותו היום שהה במרפאה והעבירו אליו שיחה דחופה. זיהה את קולו של הנאשם, שהיה בעבר מטופל שלו, שהתקשר בנוגע לאח שלו, שנמצא לדבריו במצב קשה. ציין העד כי גם אחיו של

הנאשם, המתלונן, היה מטופל שלו.

לדברי העד, הנאשם טען בפניו כי אחיו נמצא במצוקה, במצב לא טוב ואפילו, "אפשר להגיד שהוא צעק את זה" (עמ' 37, שורה 21). ציין כי הנאשם היה ממש מודאג וטען שהוא צריך את ההפניה לרופא פסיכיאטר כי אחיו לא לוקח תרופות.

הוסיף העד כי פתח את במהלך השיחה את התיק הרפואי של האח וראה שהוא אכן סובל ממחלה כרונית של אפילפסיה ולא קיבל תרופות, לפחות בשלושת החודשים האחרונים. לדברי העד, הוא רשם את ההפניה ואמר לנאשם, שאחיו צריך לקבל את ההפניה ממנו בהמשך כי אי אפשר לתת את ההפניה למישהו בלי רשות.

עוד ציין העד, כי אף אחד לא פנה אליו לקבל את ההפניה, רק בדיעבד התברר כי ההפניה הגיעה לנאשם והוא איננו יודע מי נתן לו, שכן ההפניה המקורית, עליה היה צריך לחתום, נזרקה על ידו לפח (עמ' 38, שורה 7). כל שהיה לנאשם הינו העתק של ההפניה המקורית.

בשלב זה, טענה ב"כ המאשימה כי עמדתם היא שההפניה הושגה במרמה.

בחקירתו הנגדית, טען העד כי כנראה מישהו הוציא העתק של ההפניה מהמחשב.

בהמשך טען שלא אמר לנאשם שההפניה תהיה במשרד והוא יכול לבוא לקחת, אין דבר כזה שכן הוא זה צריך לחתום על זה (עמ' 38, שורה 19).

כאשר התבקש להסביר את ת/3, הסביר כי המדובר בהפניה כללית, שם נכתבים פרטי המטופל וכן את התלונות. הודה שהיה צריך לשים סימני שאלה כי למעשה נותן את ההפניה לצרכי ייעוץ והרופא (הכוונה פסיכיאטר - ח.נ.) צריך לבדוק. חזר וציין שלא הוא ולא הנאשם יודעים, לכן צריך לבדוק ולכן נשלח לבדיקה על סמך החשד (עמ' 38, שורות 23-25).

לשאלת בית המשפט, אישר העד כי ידע שהנאשם איננו רופא.

עוד אישר לשאלות הסניגור, כי מתוקף תפקידו הכיר הן את הנאשם והן את אחיו (המתלונן) וכי בשיחה ביניהם הנאשם הזדהה בשמו, לא הציג עצמו בשם של אחיו וידע כי מדבר עמו. עוד אישר כי כל שרשום במסמך הרפואי שכתב, זה בעצם הצורך לשלוח את האח לבדיקה אצל רופא פסיכיאטר ולא קבע שם כי האח הינו חולה נפש (עמ' 39, שורות 17-21).

בהמשך, ציין העד ואף אישר כי ההפניה מיום 9.4.2015, הינה למעשה העתק ולא שווה כלום, כל עוד הוא לא חתום עליה.

בהמשך נשאל העד על הסתירות שעולות מתשובותיו באשר למסירת ההפניה, שכן בדברים שמסר לב"כ המאשימה במסגרת הכנתו לעדות, סיפר העד שהדפיס את ההפניה, זרק לפח ולא מסר לאף אחד את ההפניה, בעוד שלרפ"ק זליבנסקי אמר בתחילה שנתן לאח דרך ההפניה הטלפונית. בחקירתו אמר שמסר ההפניה בפקס ובבית המשפט העיד שההפניה כלל לא יצאה מהמחשב, כל זאת, כאשר מצוין על ההפניה שהיא הודפסה ביום 7.4.2015 על ידי ד"ר שווידל. על כך השיב העד, כי בשנת 2015 לא היתה אופציה שקיימת כיום שלא להדפיס המסמך ולכן הדפיסו וזרקו לגריסה.

לשאלת בית המשפט למה לזרוק ולא לשים במזכירות שיבוא האח לקחת? הסביר העד כי לא מוציא ושומר, כי חלק מהפונים לא מגיעים לקחת. הדברים נשמרים אצלו במחשב (עמ' 41, שורות 1-3).

בהמשך, חזר העד וציין כי רק המטופל יכול לבוא ולקבל את ההפניה. אם אחר קיבל אותו, ההפניה לא שווה ללא חתימה וחתימת. עוד אישר בסיום חקירתו הנגדית כי לא פעל נכון, שצריך היה בסוף האבחנה לציין סימן שאלה.

עד כאן עדותו של עד זה.

ע"ת מס' 4, מר ס א, המתלונן, אחיו של הנאשם. **בחקירתו הראשית** סיפר, כי הנאשם הינו אחיו, הגדול ממנו בשנתיים ימים. במהלך דיון משפטי לצו הרחקה, הציג הנאשם בפני השופט מסמך ששם נכתב שהעד חולה נפש, שדיבר עם רופא וביקש טיפול פסיכיאטרי עם כדורים, שעה שהוא (העד) למעשה כלל לא היה אצל אותו רופא משפחה, מעולם לא טופל פסיכיאטרי והוא למעשה אדם בריא. ציין כי נפגע מאד מהאח ומרופא המשפחה.

טען שעורך הדין שייצג אותו בזמנו, עמיקם הדר, ייעץ לו להגיש תלונה במשטרה וכך עשה בתחנת משטרת הוד השרון. אמנם לא גר באזור, אך לדבריו נפגע בעבר משוטרי תחנת משטרת שדרות והחליט שלא רוצה להגיש התלונה בתחנת משטרת שדרות.

בהמשך חקירתו הראשית, סיפר על יחסיו עם אחיו, שבתחילה היו יחסים טובים, שעזר לו כלכלית, אף סיפר על יחסיו הקרובים עם ילדיו של הנאשם. בהמשך האח רצה לשמש כאפוטרופוסו, אך העד לא היה מוכן לכך. לדבריו, לאחר מות האם ביקש לחלק את הבית בינו לבין הנאשם, אך האחרון סירב. טען שאיננו אדם אלים, מעולם לא הרביץ לאיש, גם אם אינו נוטל התרופות לאפילפסיה, בהוראת נוירולוג ומעולם לא היה בבריאות הנפש ולא נלקח על ידי אחיו לבריאות הנפש.

בחקירתו הנגדית, טען בתחילה שיתכן וצירף לאחר הדיון המשפטי את המסמך הרפואי לתלונתו במשטרה. לדבריו, ניגש עם אחותו לוודא שאכן לא היה אצל רופא המשפחה, ד"ר שוידל, בתאריך 7.4.2015 וצרף את ההפניה לתלונה במשטרה (עמ' 45, שורה 8). בהמשך, משנשאל אם הוא אשר הוציא את עותק ההפניה מיום 9.4.2015, טען שאיננו זוכר מועד הוצאת העתק ההפניה (עמ' 45, שורות 11-12).

אישר כי בעקבות אותו דיון משפטי, עורך הדין שלו עמיקם הדר פנה לקופ"ח ואיים בתביעה כספית, אף הציעו לו סכום של 15 או 20 אלף ₪ לסגור את הסיפור, אך הם לא הסכימו.

משנשאל אם זו הסיבה שהגיש תלונה רק לאחר חודשיים, טען שאיננו חושב שזה הסיבה, אלא שנפגע מהנאשם וכעס עליו.

כששאל מדוע לא ניגש למשטרה להגיש תלונה מיד אחרי הדיון? למה לא ניגש באפריל ולמה חיכה חודשיים ועוד נסע להוד השרון, השיב שאיננו זוכר תאריכים (עמ' 45, שורה 29) ובהמשך ציין שאיננו יודע (עמ' 46, שורה 1). טען שכועס גם על הרופא וכן על קופת חולים וממתין לתוצאות ההליך כדי לראות אם יגיש תלונה כנגדה (עמ' 46, שורות 4-7).

משנשאל מדוע הגיש התלונה דווקא בתחנת משטרת הוד השרון ולא בתחנת משטרת כפר סבא, השיב כי איננו יודע למה. טען כי הוד השרון קרובה לבית אחותו שב---.

פרשת ההגנה

עד ההגנה היחידי היה הנאשם בחקירתו הראשית העיד כי הגיש נגד אחיו שתי תלונות במשטרה, האחת, ביום 8.3.2015, בגין איומים, לאחר שבנוכחות אחרים, תקף אותו לטענתו בחמת זעם ונצמד לגופו. התלונה השנייה הוגשה שבוע לאחר מכן, ביום 16.3.2015, בגין איומים נוספים שנשמעו גם בנוכחות אנשים נוספים. לדבריו, הרקע לאיומים הללו היה ויכוח סביב נטילת הטלוויזיה מבית האם. המתלון טען שהוא שרכש אותה לאם והנאשם בתגובה טען כי אם כך, הספה שייכת לו כי הוא אשר שילם עבורה. או אז בא אליו המתלון בחמת זעם, עם אגרופים קפוצים.

המקרה השני, התרחש לאחר שביקש העד מהמתלון באמצעות הדודה, לשלם החשמל בבית האם. או אז, כלשון העד: "ברגע אחד הוא קם לעברי בחמת זעם ואמר לי תוך שהוא מתקרב אלי אומר לי אני שונא אותך שנאת מוות, הושיט את שתי האצבעות שלו ואמר אני אעקור לך את שני העיניים אני אעקור לך את הלב, ראיתי שארובות העיניים שלו פשוט בשיגעון, העיניים שלו זזים בקצב מחריד, אני הבנתי שזה מצב לא נורמלי" (עמ' 48, שורות 20-23).

בהמשך, אישר כי הגיש את שתי התלונות בעקבות אירועים אלו, האחת ב 8.3.2015 והשנייה כאמור בתאריך 16.3.2015.

עוד ציין העד, כי במהלך העימות, אחיו ישב מול השוטר ואמר לו שהוא רווק ואין לו מה להפסיד ומוכן לשבת 10 שנים בבית הסוהר על רצח. דברים אלו מסר לשופט כפכפי, בתצהיר שהגיש לביהמ"ש. לדבריו, בגמר העימות שוחח איתו השוטר, והעד אמר לו שאחיו (המתלון בתיק דנן - ח.נ.) חולה ולא נוטל את הכדורים שלו. אותו שוטר אמר לו שיפנה לבריאות הנפש, תוך הרחקת האח ל 15 יום. עוד הוסיף כי ביום 6.4.2015, לאור הדברים שנאמרו לו במשטרה ולאחר שהבין שאחיו כלשונו "לא בסדר" (עמ' 49, שורה 30) ו"שחי בעולם מדומיין" (שם, שורה 31), ניגש לתחנה לבריאות הנפש בשדרות. נכנס, ראה את הדלת סגורה אבל שמע קולות מבפנים. החלון היה פתוח, נקש בדלת אמר שהפנו אותו מהמשטרה בנוגע לאחיו, הסביר על מצבו של אחיו, האלימות והחשש מפניו. לטענתו אמרו לו שאינם עובדים בחול המועד ובלא קשר, אינם יכולים לטפל באחיו, אלא אם כן יקבל הפניה מגורם מפנה, או מהרווחה או מרופא המשפחה.

לשאלת בית המשפט מדוע עשה זאת, השיב כי אחיו לא היה במצב טוב, לא הרגיש טוב, לכן פנה לרופא שיבדוק אותו והשיחה עם הרופא הוקלטה (עמ' 50, שורות 9-11).

הסניגור ביקש להגיש המכתב לרווחה, שנתקבל בהסכמה וסומן נ/2.

טען שאף פנה לרווחה, ותאר בפני העובדת הסוציאלית את המקרה, את האלימות שחווה ואת האיומים. אף סיפר לה לטענתו כי אחיו חולה ולא נוטל כדורים (עמ' 51, שורות 2-3).

משנשאל כיצד הגיעה ההפניה לידו, השיב כי ניגש למשרד, דיבר עם המזכירה הרפואית וביקש לבדוק אם יש בעבורו מכתב מד"ר שווידל, היא הסתובבה אחורה ופשוט שלפה מכתב מעטפה והביאה לו את המכתב (עמ' 51, שורות 5-7).

לשאלת בית המשפט מה עשה עם המסמך הזה, השיב, כי במהלך הדיון אצל כב' השופט כפכפי, תאר בפני השופט את

המצב שאחיו לא נוטל כדורים, לא מרגיש טוב ושרוצה לסייע לו לקבל את הטיפול ושיחזור הביתה. אישר כי הציג בפני השופט בדיון את ההפניה שקיבל מהרופא.

משנשאל מה רצה להראות בהפניה, שהראה לשופט, אמר בזו הלשון: "רצית להראות שאני רוצה לדאוג שיטפלו באחי למה הוא לא נוטל את הכדורים, שהרופא יבדוק, שיראה למה לא נוטל את הכדורים, אני לא יודע מה התפקיד שלו אולי יחייב אותו לקחת את הכדורים, אני הגשתי את המסמך לשופט ואני מראה לו, אני פעלתי כפי שהנחו אותי אם זה מהמשטרה שהפנו לבריאות הנפש, בריאות הנפש הפנו לרופא המשפחה" (עמ' 51, שורות 13-19).

לשאלת בית המשפט מה באשר להנחיה של גיסו שאמר לו שיפסיק עם הכדורים, השיב כי אינו יודע מה זו מחלת האפילפסיה, "אבל לפעמים שהוא מקבל איזה שהוא התקף משהו קורה לו בראש והוא יכול ליפול מזה" (עמ' 51, שורות 19-20).

עוד ציין העד, כי למחרת הדיון, ניגש שוב לבריאות הנפש כי הבין שאחיו מדמין שהוא גנב את כספי האם ונכנס לחשבון הבנק שלה. את ההפניה מסר לד"ר אסיה שהיא הרופאה הפסיכיאטרית שאיתה דיבר עוד ביום ב-6.4.2015 ואמר לה שזה המכתב מרופא המשפחה (עמ' 51, שורות 26-28).

מששב ונשאל אודות מסמך ההפניה ומה שעשה בו, ציין כי אכן מסר את ההפניה (שם, שורה 31). הסביר בהמשך כי כשנכנס לחקירה לא זכר הדברים, אך כשבדק את השיחות המוקלטות, ראה שאכן שוחח עם אשתו כאשר היה במתחם של בריאות הנפש, שם מסר ההפניה לד"ר אסיה (עמ' 52, שורה 3). טען שכשזומן לתחנת המשטרה, סבר לתומו שזו עוד תלונה שהגיש אחיו, כשראה את ד"ר שוידל שם, סבר שהוא אשר הגיש תלונה. הדבר בלבד אותו ורק כאשר שב לביתו, בדק השיחות ושם נזכר שאכן מסר ההפניה. ציין, כי בהמשך, בעקבות הלחץ של אשתו ודודתו ומשפורסמה הכתבה על ידי המתלון וסניגורו בעיתון הארצי, שם נטען כי הוא התחזה לאחיו, אשתו ביקשה ממנו כי ירד מהעניין.

בשלב זה, ביקש הסניגור להגיש הכתבה שפורסמה בעיתון ושהוגשה בהסכמה וסומנה נ/3.

המשיך העד וטען כי אנשים בשדרות החלו להסתכל עליו בצורה אחרת ולמעשה נידו אותו. חזר וטען כי לא רימה הרופא. הדגיש כי הסיבה שירד מהעניין זו אשתו שבשל עבודתה כמעט פיטרו אותה.

לדבריו אחיו הוא אשר הכפיש אותו וממנו אף אחד לא ביקש תגובה.

משנשאל מדוע הציג המסמך, השיב כי חש מאוים לאורך כל הדרך, שכן אחיו המתלון תקף אותו. יתרה מזאת טען כי את המכתב קיבל מהרופא עוד ביום 7.4.2015 והתיק כנגד אחיו נסגר רק ביום

30.4.15 - אם כן תהה כיצד היה יכול לדעת אז שהתיק בכלל יסגר?

בחקירתו הנגדית אישר כי המדינה חזרה מהאישום בתיק של המתלון, אך טען כי אותה עד שנכחה במקום, חנה, סירבה להיחקר כי לא רצתה להכניסו לכלא. עוד אישר כי אינו האפוטרופוס של האח ובאותה תקופה היה סכסוך ביניהם, אך במשך השבעה שוחחו ביניהם.

לדבריו שוחח עם הרופא, טען כי לא יודע שאפילפסיה איננה מחלת נפש, שכן איננו רופא ולאור התנהגות אחיו

(המתלונן - ח.נ.) שתקף אותו, כשהעיניים שלו היו ב"אטרף" כלשונו וכאשר אחיו צעק כלפיו שהוא שונא אותו שנאת מוות.

כאשר נשאל האם יתכן שאחיו היה עצבני בשל הריב ביניהם, השיב כי כלל לא רבו, סך הכל היה ויכוח על החשמל שהדודה ביקשה ממנו לשלם את הוצאות החשמל. טען שוויכוח הוא מילולי אבל במקרה זה, המתלונן פשוט התקרב אליו בצורה מאיימת וצעק עליו.

גם בהמשך חקירתו הראשית, טען שהוא אשר התלונן כנגד אחיו, שכן אחיו איים עליו ב-8.3.2015. ואף

הדגיש כי לא היתה זו תלונה הדדית. לדבריו היה שם אדם שבא לעזור לו לאחר שאחיו נצמד אליו עם ידיים קפוצות ושאל אותו אם רוצה מכות, אמר לו שיקרע אותו ואף התבטא במילים גסות כנגדו.

בהמשך, אישר כי את הערר הגיש ב-12.5.2015, יחד עם ההפניה שקיבל בחודש אפריל, אמנם בתחילה טען כי לא עשה זאת כדי שיפתחו מחדש, אלא כדי להראות לשוטר שיש איומים מצדו של אחיו כלפיו, ושאחיו "לא בסדר". לדבריו, ההתנהגות ה"לא בסדר" של אחיו התבטאה בכך שאיים עליו, שהיו לו דמיונות, אך בהמשך, אישר כי את ההפניה צירף לערר כדי שיפתחו מחדש התיק.

חזר ואישר כי נזכר שלאחר הדיון בתיק האזרחי ולאחר שעבר על רשימת השיחות המוקלטות אצלו, שכן הלך לבריאות הנפש, אך לאחר הכתבה שפורסמה בעיתונות, ולאחר שערבו את אשתו, ביקשה האחרונה שירד מזה וכך עשה. חזר וטען שדאג לאחיו ולביטחון הילדים שלו, משכך, ביקש מהשופט כפכפי (שדן בצו ההרחקה - ח.נ.), שישלח את אחיו לטיפול, שיתאזן ויחזור הביתה.

מששב ונשאל מדוע לא לקח את אחיו לטיפול בבריאות הנפש, השיב כי אמנם לא שוחח עם אחיו אבל ניתן לראות בפרוטוקול הדיון בפני כב' השופט כפכפי, שגם שם טען האח שהכל בסדר איתו ושמרגיש טוב, למרות שהרופא כתב שלא לקח תרופות במשך 3 חודשים, אף טען האח כלפיו שהוא גנב.

לדבריו, לא טען שלאחיו המתלונן יש בעיה נפשית, אלא שמהו לא בסדר בהתנהגות שלו. לא יכול להיות, כך ציין, ש"אדם פתאום תוקף ובחמת זעם רוצה להרביץ ולא רואה אף אחד ממטר" (עמ' 57, שורות 1-2).

בהמשך ולשאלת בית משפט הסביר העד, כי כתב את מכתב הערר לבדו, לא התייעץ עם עו"ד וזה היה בערב שלפני ליל הסדר. טען שהציג את ההפניה למשטרה במסגרת הערר, אך ממש לא הבין שפוגע בפרטיות של האח. לדבריו, "ממש לא הבנתי שאני פוגע בפרטיות שלו, מציג את זה בדיון בפני שופט לא רואה משהו שכאילו אני עושה... אף אחד לא אומר שום דבר, אני בא להראות לשופט אני פועל לטובת הבטחון שלי ושל ילדי". השופט לא שאל אותי איך הוצאתי את המסמך, אמר לא רלבנטי" (שם, שורות 11-14).

הכחיש מכל וכל כי אמר דברים לא נכונים בשיחה עם הרופא וכלשונו: "ממש לא, אני מספר לו את כל המצב את כל מה שקרה, אני מספר לו הכל" (שם, שורה 17).

כשנשאל מדוע שכח לומר לרופא שהם נמצאים בסכסוך משפטי, השיב, כי קדמה לשיחה עם ד"ר שווידל שיחה עם נציג, שבו הוא ביקש לקבוע תור לאחיו, פתאום ד"ר שווידל עלה על הקו.

לשאלת בית המשפט למה סירב לתת קלטת השיחה לחוקר, הסביר כי הוא אשר אמר לחוקר אודות הקלטת, אך משראה כיצד החוקר מדבר איתו, לא מקבל את תשובותיו וכותב מה שרוצה לכתוב, פחד לתת לו הקלטת שמא ימחק.

לשאלת בית המשפט במה הזהירוהו שחשוד הינו, השיב, "שאני נכנסתי לתיק הרפואי של אחיו לקחתי משם מסמכים" (שם, שורות 30 ואילך), לכן מיד כשהבין שבזה הוא חשוד, הכחיש הדברים והציג הקלטה מהשיחה לתמוך בדבריו. הוסיף וטען שכלל לא התכוון להקליט השיחה, ומשמים הדברים נעשו באופן אוטומטי.

הוסיף ואישר בהמשך חקירתו הנגדית, כי לאחר העימות עם אחיו ביום 16.3.15, כי השוטר הוא אשר אמר לו שיפנה לבריאות הנפש אם רואה שאחיו לא נוטל כדורים. לדבריו ציין בפני אותו שוטר כי אחיו חולה אפילפסיה ולא נוטל את הכדורים. חזר וציין בהמשך עדותו כי לא אמר לרופא שאחיו חולה נפש, אלא שמתנהג בצורה שלא מקובלת אצל אנשים אחרים וכלשונו: "... פה מדובר על תוקפנות, ניבולי פה, מילים גסות בנוכחות אנשים והילדים שלי גם היו, ממש לא רואה את הסביבה, אני מסתכל ורואה את העיניים שלו באיזה מצב הם נמצאים ומבין שמשוה לא בסדר עם אחי, זה ברור" (עמ' 58, שורות 17-19). חזר וציין בסיום עדותו כי השוטר אמר לו לפנות לבריאות הנפש.

בחקירתו החוזרת, חזר והדגיש כי צירף את ההפניה למסמך שהגיש לערר במשטרה, את ההפניה העביר ב 14.4.15 לבריאות הנפש ומה שצירף לערר היה העתק ההפניה ולא ההפניה עצמה.

סיכומי הצדדים

כזכור, ב"כ הצדדים טענו על פה את סיכומיהם בישיבה מיום 19.7.2018.

תמלול הפרוטוקול מדבר בעד עצמו ומשתרע על עמודים לא מעטים.

סיכומי ב"כ המאשימה

ביקשה להרשיע הנאשם על סמך הראיות שהוצגו בבית המשפט. ביקשה ליתן אמון בעדי התביעה, באחיו של הנאשם שהינו קרוב העבירה שהגיש התלונה. ביקשה לסמוך על עדויות השוטרים, גם טענה שלא נפלו פגמים בחקירת הנאשם. הוסיפה וטענה שהמטרה היחידה שלשמה הוציא הנאשם את ההפניה הרפואית בעניינו של אחיו, הוא המתלונן היתה רק בגלל מטרותיו האישיות.

עמדה על טענתה כי הנאשם הציג בפני הרופא מצג שווא בנוגע למצבו של אחיו, באמירתו שאחיו "יורד מהפסים" בשל אי נטילת תרופות האפילפסיה. לטענתה האח העיד בתיק ושלל כי "יורד מהפסים". עוד הוסיפה וטענה ששיקר לרופא באומרו לו מצג שווא שהמתלונן לא יבוא איתו לרופא, למרות שלא בירר זאת עמו.

באשר לטענת ההפליה שטען הסניגור בהתייחסות לנאשם ביחס רופא, טענה ב"כ המאשימה שהרופא האמין לנאשם ופעל מתוך כוונה טובה ושפעל על סמך המידע שמסר לו הנאשם בנוגע לאחיו. הודתה שהרופא פעל בצורה לא נכונה, אבל זאת כתוצאה מהמצג השווא שהוצג בפניו על ידי הנאשם. עוד טענה שאמנם ננקט הליך משמעותי כנגד הרופא, דבר המלמד על פגם בהתנהלותו.

טענה שלא הוקנה לרופא מעמד של "עד מדינה", שעה שהעיד כאן מטעם המאשימה.

טענה לתחושת השפלה שעבר המתלונן עת הוצג המסמך הרפואי במהלך הדיון המשפטי (שכזכור לאור טענת הסניגור חזרה בה מעובדה זו שיוחסה לנאשם בכתב האישום - ח.נ.).

עוד הוסיפה שמטרת מצג השווא בקבלת ההפניה, שלא למטרה שלשמה נמסרה ולכך טענה לעבירה בניגוד לסעיף 9 לחוק הגנת הפרטיות.

עוד טענה כי הנאשם שמר ההפניה זמן רב ולא עשה בה שימוש, אלא רק בערר שהגיש בהמשך על סגירת התיק אודות תלונת הנאשם כנגד המתלונן.

סיכומם של דברים - טענה שקבלת המסמך הרפואי הקים את העבירה של קבלת דבר במרמה.

הניסיון בקבלת דבר במרמה היה בשליחת הערר בצירוף ההפניה ובכך גם היתה פגיעה בפרטיות.

סיכומי ההגנה

בפתח סיכומיו, עמד ב"כ המאשימה על שלוש העבירות שנותרו בכתב האישום והמיוחסות לעת הזו לנאשם.

חזר, הקשה וטען שהרופא לא היה צריך ליתן ההפניה אם סבור היה שאין בידיו מספיק נתונים או שהנהלים לא מאפשרים לו לעשות כן. אף הודה הרופא שטעה בכך.

טען ותהה, מה בסופו של יום קיבל הנאשם במרמה? הסתמך על הקלטת של השיחה בין הנאשם לרופא, שממנה עולה במפורש שהנאשם שואל את הרופא מה עושים, פונה אליו לעזרה, כי איננו יודע מה עליו לעשות. ברור כי לא התכוון לעבור עבירה פלילית, שאז לא היה מקליט עצמו בשיחה שכזו. יתרה מזו כפי שטען הסניגור, מזלו של הנאשם ההקלטה קיימת, נשמרה ונשמעה והיא תומכת בגרסתו וטענתו של הנאשם. נשמע בה בבירור כיצד שואל את הרופא שאלות והאחרון משיב לו ומשיא לו עצות ועל פיהן פעל. מכאן שב והקשה הסניגור היכן המרמה? מה קיבל הנאשם במרמה?

טען הסניגור שאפילו ניסיון לא היה כאן, שכן המשטרה היא האמונה על החקירה ולהחליט באם יש מקום להגיש כתב אישום אם לא, בכל תיק ותיק.

טען להגנות המופיעות בסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

עמד על כך, שלא יעלה על הדעת לטעון שהבאת המסך למשטרה הינה פגיעה בפרטיות, הרי המשטרה היא האמונה על החקירות ועל שמירת הפרטיות והסודיות של החומרים שהובאו בפניה. טען כיצד הדברים מתיישבים עם העובדה שהמתלונן עצמו הלך ופרסם בעיתון ארצי את פרטי המקרה.

באשר לטענה למצג השווא שכביכול הציג הנאשם בפני הרופא שאחיו ירד מהפסים - חובתו של הרופא היה לבדוק העניין. הנאשם אמר לרופא אך את מה שהרגיש וחשב אודות הקשר שבין אי נטילת התרופות למצבו של האח. הנאשם איננו רופא ותפקידו של הרופא היה לבדוק הדברים ולערך אבחנה רפואית.

טען לפגמים בחקירה בכלל ובחקירתו של הנאשם בפרט כחשוד באזהרה שהוזהר שלוקה בחסר ולחיסרון של מסמך, שלא ברור כיצד ומדוע נמחק ונעלם.

זאת ועוד, הקשה כיצד טען הרופא שההפניה הוצאה למטופל ושאר קיבלה בפקס, הרי המתלון עצמו טען שלא קיבל דבר.

עוד טען כי למעשה מי שהגיש מסמך ההפניה למשטרה היה בכלל המתלון ולא הנאשם, כעולה מת/3 שהינו למעשה העתק מסמך ההפניה מיום 9.4.2015 (שעה שהמסמך המקורי הוצא ביום 7.4.2015). בהקשר זה הדגיש הסניגור כי הדיון בפני השופט כפכפי התקיים ב 13.4.2015 ומכאן שהמתלון לא הופתע מהצגת המסמך, שכן עותק הימנו היה ברשותו מזה ימים מספר, כעולה כאמור מת/3.

חזר ותהה מה הפגיעה בפרטיות שיש כאן אם שוטר אחד ראה את המסמך, לעומת הפרסום הארצי שנקט בו המתלון שעה שפרסם הדברים בעיתון ארצי. עוד עמד הסניגור על עיתוי פרסום התלונה, לאחר שקופ"ח הכללית נאותה לשלם למתלון סכום מסוים, אך האחרון לא הסתפק בו.

סיכומם של דברים טען הסניגור כי כתב האישום לא מגלה עבירה בנסיבותיו וכל שעשה הנאשם היה בתמימות ובתום לב, כאח שביקש את טובתו של אחיו, שיערך בירור רפואי ויקבל טיפול רפואי במידת הצורך. חזר וציין כי הנאשם לא התחזה כאחר וההקלטה ותמלולה ת/10, תומכים בגרסתו.

לקראת סיום הדיון, ביקשה ב"כ המאשימה וביהמ"ש נעתר לבקשתה, לחזור על עיקר טענותיה לגבי המיוחס לנאשם בכתב האישום.

דיון והכרעה

בפתח הדברים אציין, כי מאמץ אני בשתי ידיים את סיכומיו המצוינים והממצים של ב"כ הנאשם. יאמר מיד, שזוהי דוגמא נוספת לחשיבות שנודעת לסניגוריה הציבורית, שאילולא הנאשם כאן היה מיוצג, ספק בעיניי אם יכול היה להגן על עצמו ולטעון כל הטענות המשפטיות המורכבות, להן טען הסניגור. כפי שטען הסניגור בצדק, חבל עד מאד שהנאשם לא קיבל ייעוץ משפטי עוד בחקירתו במשטרה, או אז יתכן ודבר זה היה מייתר את כל ההליך המשפטי כאן.

התרשמתי, לאחר ששקלתי כל הטענות מכאן ומכאן, כי ההכרעה כאן פשוטה הרבה יותר ממה שהדברים נחזים על פניהם.

כפי שכבר צוין דלעיל, כתב האישום למעשה מייחס לנאשם שלוש עבירות, כפי שהדגישה ב"כ המאשימה בסיכומי דבריה: שקבלת המסמך הרפואי הקימה את העבירה של קבלת דבר במרמה; הניסיון בקבלת דבר במרמה היה בשליחת הערר אודות סגירת התיק למשטרה בצירוף ההפניה ובכך, גם קמה לה העבירה של פגיעה בפרטיות.

כזכור, בפתח הדיון המשפטי, טען ב"כ הנאשם טענות מקדמיות שאמנם היו שובות לב כבר אז, אך סברתי כי העת

להכריע בהן יהיה בסיום שמיעת הראיות בתיק, ועל בסיסן.

הנה כי כן, לאחר שהתרשמתי ישירות מהעדים שבאו בפני והראיות שהוגשו לי, אני קובע כי מעדיף אני ללא כל היסוס את עדות הנאשם על פני עדות המתלונן, בכל העניינים השנויים במחלוקת ביניהם. המאשימה לא הצליחה להוכיח את אשמת הנאשם, באף אחת מן העבירות, מעבר לספק הסביר כנדרש במשפט הפלילי.

שמעתי את עדותם של עדי התביעה 1 ו 2, השוטרים שחקרו בתיק. לגבי ע.ת. מס' 1, אשר העיד על עצמו שחקר את הרופא והתרשם ממנו כי אכן שגה. עוד ציין בעדותו, שהרופא בחקירתו, ציין בפניו כי הדבר בוצע בערמה כלפיו על ידי הנאשם עת הציג בפניו מצג שווא בטלפון, כאשר טען כי אחיו הינו חולה פסיכיאטרי. כיום, ברור לכל, שקשה לקבל גרסת הרופא, העומדת בסתירה מוחלטת לנשמע בהקלטת השיחה שבינו לבין הנאשם. ניכר כי הרופא ניסה להמעיט את חלקו ולהטיל מירב האחריות על הנאשם. זו כאמור היתה נקודת המוצא של קצין המשטרה, האחראי על החקירה ובהתאם התנהלה חקירת החשוד. בהקשר זה יפים לעניינו דבריו של כב' השופט אדמונד לוי בע"פ 10596/03, בשירוב נ' מדינת ישראל (מיום 4.6.2006), המאזכר את ע"פ 721/80, תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (2), 466: "נדמה, כי אין צורך לומר שמטרתה של החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכויו של חשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו..." וראה גם דברי כב' השופטת מ' נאור כתוארה אז בע"פ 10735/04 גודלמן נ' מדינת ישראל, תק-על 2006 (1) 2387, בעמ' 2398.

בנוגע לעדותו של ע.ת. מס' 2, אף עד זה העיד על עצמו במפורש, שסבר שהצגת ההפניה במסגרת דיון משפטי, הינה בגדר עבירה פלילית (עמ' 34, שורה 17 ואילך). כזכור, בעקבות טענתו המקדמית של הסניגור, חזרה בה המאשימה מטענה זו וממה שייחסה לנאשם בכתב האישום בהקשר זה. נמצאנו למדים, כי חקירת הנאשם בחשד זה, נעשתה בעניין שכלל איננו בגדר עבירה פלילית, לאור ההגנות הקבועות בחוקים הרלוונטיים, עליהם גם עמד ואליהם הפנה הסניגור בטענותיו המקדמיות.

יתרה מזו, עד זה גם אישר במפורש לשאלת הסניגור, שאם אדם דואג לאחיו מחמת התנהגותו המוזרה והולך למענו לבריאות הנפש, שם מבקשים ממנו הפניה מרופא המשפחה, והאדם נוהג כך, אזי הדבר איננו בבחינת פגיעה בפרטיות (עמ' 35, שורות 25 ואילך). עוד אישר העד בפה מלא כי למעשה הוא איננו רופא ולמעשה ההפניה המדוברת היא סך הכל הפנייה מרופא משפחה לבדיקה רפואית ואיננה חוות דעת שהמתלונן הינו חולה פסיכיאטרי (עמ' 36, שורה 1 ואילך).

זאת ועוד, הגדיל החוקר וטען ש"מצג השווא" בפני הרופא היה בכך שאמנם ציין הנאשם בפני הרופא כי היה אירוע אלימות, אך לא ציין שהמדובר באירוע אלימות שבין האחים (עמ' 27, שורה 2 ואילך). עוד העריך העד שאם הרופא היה יודע אודות הסכסוך שבין האחים, לא היה נותן את ההפניה לנאשם. יאמר מיד, כי הרופא בעדותו כלל לא טען זאת, מה גם שאפילו המאשימה לא טענה ל"מצג שווא" בעניין זה, כעולה מסעיף 7 לעובדות כתב האישום.

בהמשך, טען עד זה כי לא ראה כל אמירה של הרופא בעניין השארת ההפניה במשרדי המרפאה (עמ' 37, שורה 16

ואילך). צר לי לומר כי דבריו אלו של העד עומדים בסתירה לנכתב על ידו בתמלול הקלטת שאותה הקליד, ערך והגיש לבית המשפט ושסומנה ת/10.

במצב דברים זה, יאמר כבר עתה, כי עדויותיהם של השוטרים אין בהן כדי לתרום במאומה לביסוס הוכחת העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום.

אם בחקירות עסקינן, יאמר חד וחלק, שמן הראוי היה לחקור הנאשם בצורה הוגנת וראויה לגבי העבירה שיוחסה לו בסופו של יום, של קבלת דבר במרמה. מחדל שבנסיבות העניין מצטרף לכל מחדלי החקירה שנעשו בתיק זה, עליהם עמד הסניגור בסיכומיו ובטענותיו המקדמיות.

זאת ועוד, מקבל אני את טענות הסניגור, שנסיבות קבלת המסמך הרפואי מאת הנאשם על ידי הרופא, לא היה בגדר של קבלת דבר במרמה או בהצגת "מצג שווא כלשהו". התרשמתי, כי הנאשם, כאח מסור, דאג באמת ובתמים לשלומם ולמצבו הרפואי של המתלונן וגם השימוש במושג "ירד מהפסים", כעולה מסעיף 7 לעובדות כתב האישום, איננה אבחנה רפואית, כי אם הגדרה של אדם הדיט ברפואה והקשר שעשה עם אי נטילת התרופות, אינו מעיד עליו כי הוא מומחה רפואי ואיננה "מצג שווא" כטענת המאשימה. כעולה מהעדויות והראיות שנשמעו והובאו בפניי, הנאשם לא התחזה לאחיו או כאחר. השיחה עם הרופא, למזלו של הנאשם, הוקלטה, תועדה והועלתה על הכתב כעולה מת/10 ובסופו של יום נמצא, כי המסמך ת/10 שהוגש מטעם המאשימה, תומך דווקא בגרסתו של הנאשם.

זאת ועוד, מעיון מעמיק בתמלול ההקלטה עולה, כי הנאשם שוחח עם הרופא, הציג את עצמו בשמו המפורש, דיבר עמו אודות אחיו, אף ציין בפני הרופא כי המתלונן "בטח לא יבוא איתי", לא הסתיר כי המדובר בעניין של אלימות שנחקרה במשטרה. על כך השיב הרופא כי במקרה שכזה יש לגשת לתחנת בריאות הנפש בלי המטופל. בשלב זה, ציין הנאשם באוזני הרופא כי הוא אכן ניגש לתחנה לבריאות הנפש, אך הם לא קיבלו אותו והפנו אותו לרופא המשפחה. או אז הרופא הוא שהציע לנאשם בהאי לישנא: "אתה רוצה שאני אתן הפניה"? הנאשם השיב בחיוב, הרופא מדגיש שזה לבריאות הנפש והנאשם משיב לו שייתן לו כדי שיוכל לגשת אליהם. הנה כי כן, נמצאנו למדים כי

מדברים אלו ואף מהדברים שהעיד עליהם ד"ר שוידל, כי הוא אכן הכיר, מתוקף תפקידו כרופא, הן את הנאשם והן את אחיו המתלונן. עוד עולה, שהרופא הוא אשר הציע לנאשם להוציא את ההפניה. הרופא, הוא אשר הנפיק ההפניה הרפואית לנאשם בקשר לאחיו. הוא אשר אמר לו לבוא ולקחתה מהמשרד. על סמך דברים אלו של הרופא - פעל הנאשם. יתרה מזאת, כאמור, ננקט כנגד הרופא הליך משמעתי, כפי שטען בצדק ב"כ הנאשם, אם הרופא בהכשרתו ובכישוריו, היה סבור שעל בסיס הדברים שמסר לו הנאשם על אחיו, לא היה מקום להוציא ההפניה, או שהדבר לא היה עולה בקנה אחד עם הנהלים - לא היה הרופא צריך לתתה. אך משעה שהנפיקה לנאשם, לא יעלה על הדעת שתוטל על הנאשם אחריות פלילית בגין קבלת דבר במרמה.

הנאשם, כך אני קובע, בהתנהגותו לא רימה, לא התחזה ולא הציג מצג שווא, אלא הציג מצב דברים של אדם מן היישוב, חסר השכלה רפואית, אודות מצב דברים שחש בנוגע לאחיו ושדורש לטעמו בירור רפואי. הנאשם, פנה לרופא משפחה והציג לו הדברים כהווייתם והתייעץ עמו מה עליו לעשות. הרופא, הוא אשר משיב לשאלותיו ומשיא לו עצות. אם כן לא הבנתי מדוע ולמה תוטל אחריות בפלילים על הנאשם במקרה שכזה. בצדק טען ב"כ הנאשם טענה להפליה -

מדוע מטילים אחריות פלילית על הנאשם ולא על הרופא? שהיה שותף למעשה. מדוע הסתפקה המאשימה בדין המשמעותי והביאה אותו אך כעד תביעה כנגד הנאשם ולא כנאשם?

צר לי לומר, אך אני חייב לקבוע חד משמעית, שאני מעדיף את עדות הנאשם גם על פני עדות הרופא בכל העניינים השנויים במחלוקת, כאשר לעדות הנאשם מצאתי תימוכין גם בתכתובת/10 ובהקלטה שנשמעה, שהוגשה על ידי המאשימה, אך תמכה דווקא בגרסתו של הנאשם.

זאת ועוד, אני גם מקבל את גרסת הנאשם שבניגוד לטענת המאשימה, אכן ניגש עם המסמך לבריאות הנפש ואף מסר את מסמך ההפניה המקורי לרופאה הפסיכיאטרית שם, אף נקב בשמה המפורש, ד"ר אסיה. דבר זה היה ידוע אף לחוקר, לעד תביעה מס' 2, כעולה מהודעת החשוד, מיום 7.6.2015 (בעמ' 2, שורה 15), שם מטיח החוקר בנאשם (החשוד אז-ח.נ.): "אתה עשית יותר מזה כי לא רק שפנית אל בריאות הנפש....". הנאשם בחקירתו, לאחר שנשאל על ידי החוקר, עד תביעה מס' 2, האם פנה לד"ר שווידל לגבי אחיו, השיב בהאי לישנא: "כן לאחר שאני הייתי בבריאות הנפש ושם דוקטור אסיה אמרה לי שבשביל לזמן את אס היא צריכה אישור מפנה מגורם מוסמך או עובדת סוציאלית או רופא המשפחה שלו" (שם, שורות 29-30).

בעניין זה גרסתו של הנאשם לא נסתרה. לא נמסר לבית המשפט, האם נחקרה כלל ד"ר אסיה ומדוע לא זימנה אותה המאשימה לעדות. התנהלות זו, כלומר אי-הבאת עד אובייקטיבי, שעל פי שורת ההיגיון והשכל הישר, יכולה היתה לשפוך אור על האירוע, אומרת דרשני, ומחזקת עוד את גרסת ההגנה של הנאשם, שכן הכלל הוא כי "אי הבאת עד רלבנטי שמצוי בהישג ידו של בעל הדין וזאת ללא הסבר סביר, מעורר חשד כי בעל הדין חושש מעדותו ומחשיפתו לחקירה שכנגד" (י. קדמי, על הראיות, חלק שלישי, עמ' 1649). משכך, מקבל אני את גרסת הנאשם כאמינה ומהימנה.

התרשמתי מהנאשם באופן בלתי אמצעי, כאדם לא מתוחכם, לא ערמומי, אדם שנוהג בפשטות ובכנות וכל שעשה עשה בתום לב, הכל במטרה לסייע לאחיו בבדיקת מצבו הרפואי על ידי הגורמים המוסמכים לכך, על מנת שיקבל הטיפול הזקוק לו, לשיטתם. הדבר האחרון שרצה היה לעבור עבירות פליליות, לקבלת דבר במרמה, לנסות לקבל דבר במרמה או לפגוע בפרטיותו של אחיו.

באשר לעבירה של הפגיעה בפרטיות, בחשיפת המסמך בדיון המשפטי ובערר שהגיש הנאשם (המתלונן שם - ח.נ.), יאמר מיד כי המאשימה קיבלה טענת הסניגור שאין בחשיפת המסמך בדיון המשפטי עבירה. באשר להגשת הערר למשטרה על סגירת התלונה שהגיש הנאשם כנגד אחיו - אין בידי לקבל הטענה שהיה כאן ניסיון לקבל דבר במרמה או פגיעה בפרטיות. כפי שטען הסניגור בצדק, והדברים הוכחו מבחינת המועדים שבהם המדובר, עת קיבל הנאשם מסמך ההפניה, לא ידע ולא יכול היה לדעת שהתיק יסגר במועד מאוחר יותר והנאשם איננו נביא או בן נביא. יתרה מזו, אפילו צורף המסמך לערר בנסיבות העניין, אני קובע כי במקרה דנן, בנסיבותיו המיוחדות כפי שהוצגו בפני וכפי שטען להם הסניגור כבר בטענות המקדמיות, בתחילת המשפט ולאור העדויות שהובאו במהלך המשפט - אני קובע כי הדבר איננו עולה בגדר ניסיון לקבל דבר במרמה או פגיעה בפרטיות.

לטעמי, ערר לקצין משטרה אודות החלטתו שלא להעמיד לדין בתיק של איומים שטען הנאשם שאוים על ידי המתלונן, הינה זכות מוקנית לכל מתלונן והחלטת קצין משטרה היא החלטה עניינית בערר וממילא אין כאן שום ניסיון לקבל דבר

במרמה. ההחלטה אם להגיש כתב אישום היא החלטה בשיקול דעת של הגורמים בחקירות ובתביעות, לאחר שיבדקו מהו האינטרס הציבורי ובאם יש ראיות לביצוע העבירה הפלילית.

באשר לטענה לפגיעה בפרטיות, מקבל אני גם בעניין זה וללא כל היסוס את טענות ההגנה, שלא היתה כוונה לנאשם לפגוע בפרטיותו של המתלון בנסיבות העניין, בהתחשב במועד קבלת המסמך, בנסיבות קבלתו, באופן בו נמסר במישרין לנאשם לא במרמה ולא בהתחזות, אלא בהנחיית הרופא במשרד המרפאה ובאופיו של המסמך. השימוש שעשה בו הנאשם, נעשה כדת וכדין ואיש לא טוען אחרת, בהציגו ההפניה לרופא הפסיכיאטרית אליה היה מופנה (שכזכור לא הובאה לעדות על ידי המאשימה). זאת ועוד, חזקה על משטרת ישראל שכאשר מקבלת מאזרח מסמך רפואי שתשמור על סודיותו ולא תפגע בפרטיותו של הנוגע בדבר. שלא לדבר על כך, שכפי שטען בצדק הסניגור, אם המתלון חרד לפרטיותו, כיצד הוא ולא אחר הלך ופרסם בעיתון ארצי פרסום שמגלם בתוכו את העובדות שבגין הוא טוען לפגיעה בפרטיותו של הנאשם? כיצד הדברים מתיישבים? למתלון הפתרונים.

למעלה מן הצורך, מצאתי טעם רב בטענות הסניגור כאמור, ככל שהעלה בנוגע למחדלי החקירה ולשאלות ולקושיות שהעלה ונותרו ללא מענה, אך כאמור זיכוי של הנאשם בפניי, לא צריך היה להן, שכן הוא מושתת על ממצאי אמינות ומהימנות, תוך מתן עדיפות לגרסת הנאשם שמצאתי לה תימוכין בראיות שהובאו בפניי וכפי שהצביע עליהם אל נכון הסניגור בסיכומיו.

אלו נימוקיי להכרעת דיני המזכה כאמור.

אני שב ומתנצל על שמתן נימוקים אלו התעכב מהטעמים שפורטו בפתח הדברים.

המזכירות תשלח עותק נימוקים אלו לב"כ הצדדים.

הסניגור יודיע לנאשם.

זכות ערעור תוך 45 יום מקבלתם, לבית המשפט המחוזי באר שבע.

ניתנה היום, ל' תשרי תשע"ט, 09 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים